

Újabb ezeréves határt kerestek fel a Létfit „természetjárói

„Az embert ki lehet szakítani a hazájából, a hazáját azonban nem lehet kiszakítani az emberből.” Wass Albert

Máramaros, Radnai, Fogaras, Kelemen... és most a **Páringi hegység**. A Létafites természetjárók ötödik éve, minden évben a Kárpátok valamely részét választják ki úti célul, hogy saját szemükkel láthassák, talpukkal érezzék, tüdejükbe lélegezzék a valaha volt ezeréves határ minden porcikáját.

Az idei túrára augusztus elején került sor. Kiindulópontként a 11 fős társaság a Seapa Groapa (száraz gödör), illetve a kicsi Zsil völgye mellett döntött. A végző cél természetesen a *Nagy Páring* csúcsa (2519 m) volt és a K-NY-i irányban húzódó gerinc, ami tulajdonképpen a valamikori határ is volt egyben. A döntés jónak bizonyult.

Fotók: Magánarchívum

Gondos előkészületek után várakozással és izgalommal telve vágtunk neki az útnak. A hátizsákokba bekerült minden, amire 4 nap alatt a hegyen szükség lehet. Számolni kell azzal, hogy a 20-25 kilogrammot a hátunkon kell vinni, minden deka számít. Nem beszélve a vízről, ami nagy kincs arrafelé, mivel a gerinc közelében ritkán van forrás.

A *Petrozsényben* elköltött ebéd (pacal csorba) után viszonylag hamar elértük a *Refugiul Agatat*-ot (1685 m) ami tulajdonképpen egy sziklára épített menedékház. Ötletes, több férőhelyes, biztonságos építmény, mely ezen az éjszakán túratársaim horkolásától volt hangos.

A krónikás (Nagy) *Karcsi* idén is sok humorral, rímekbe szedve vetette papírra a túra eseményeit nem kímélve bennünket.

Másnap tovább folytattuk utunkat a kicsi Zsil mentén, mely sokoldalúságával kápráztatott el minket. Elhaladva a helikopter roncsai mellett, nemsokára a lacul Mandra (2150m) vízében hűsölhettünk, s vertünk a partján sátrat éjszakára. Még délután felkapaszkodtunk (persze hátizsák nélkül) a *Nagy Páringra*, ahol kicsit elmerengtünk a valamikori lövészárkok maradványai felett, majd elkészítettük a szokásos „magyarászlós” csoportképünket.

Visszaereszkedés után bizony jól esett a zacskós leves. A csoport vakmerően bevállalós fele éjszakai túrára indult (cél ismét a nagy Páring volt), a megfontoltabbak gyűjtötték az erőt a következő erőpróbara.

Harmadnap hosszú út állt előttünk. Újból felkapaszkodtunk (van aki már harmadjára) a főgerincre és nyugati irányban folytattuk utunkat egészen a *Plescoia* nyeregig.

Döbbenetes látványként tárult elénk a gerinctől északra a napfényes hegyekkel ölelt csodás panoráma, délre a ködbe burkolózó sejtelmes láthatatlan világ, közte a gerinc, mint éles határvonal. A főgerincről a piros háromszög jelzésen tértünk le, s nyugovóra már a majdnem téglalap alakú *Calcescu tónál* (1938m) hajtottuk fejünket.

Negyednap kettévált a társaság, s egyik fele a gyönyörű *Lotru völgyén* keresztül, a *Transz Alpin* érintésével keveredett vissza a *Száraz gödörben* hagyott mikrobuszig, míg a másik fele még egy utolsó rohambot indított és a *Taita nyergen* keresztül egy É-D-i mellégerincet választottak visszaérkező útvonal gyanánt.

Fáradtan, de tele élményekkel érkezünk vissza. Bár most sem a nemere dermesztő és rémisztő vihara nem csapott le ránk, sem medve portyázás veszélye nem fenyegetett, de az elnyúló hegyhátak, a vad leszakadások, és a magasból gyöngyszemeknek tetsző gyönyörű kártavakkal teliszórt mély völgykatlanok is a gyakran felidézett közös emlékeink közé tartoznak majd..

Bertóthy Tamás